472
Cabre: variació vocàlica
(*ALDC*, IV, 907. *Caber*)

La forma més antiga del verb és *caber* (s. XIII) 118, del llat. CAPĒRE (var. de CAPĔRE), com el cast. *caber*, l'oc. ant. *caber*, el rom. *încăpeà* i el fr. ant. *chevoir*; però, per analogia de les formes rizotòniques (*cap*, *caps*, etc.), va passar a *cabre* (var. *càbrer* 172, 175, 190, amb *-r* analògica d'altres infinitius), des dels s. XVI-XVII, com *caure* ← cat. ant. *caer* (< CADĒRE); després, a partir del model *rebre* (< RECĬPERE), es van generar les var. *qu*[ɛ]*bre* i, en parlars baleàrics, *qu*[ə]*bre* (d'acord amb *r*[ə]*bre*), modificat en *qu*[e]*bre* a 76 (Sineu), per assimilació a l'antiga palatal; *icabre* 132, 134, 138 i *icàbrer* 139 presenten l'adverbi *hi* aglutinat. *Cabrer* 178, infinitiu oxíton, és resultat d'un encreuament de *cabre* amb verbs de la 2a conjugació (*voler*, *poder*, etc.). *Caure* presenta una vocalització de la *b*, com havia passat en *paraula* (< llat. PARAB'LA).

Les àrees de "altres respostes" comprenen la var. *capiguer* 17, 118, moderna, analògica del subjuntiu *càpiga* (< *càpia*), diverses formes personals (*cabem*, *cabia*, *cabut*), així com *estar* (1, 2, 4-9, 11, 13-14, 85).

Les formes normatives són *cabre*, variant prioritària, d'acord amb la seva gran extensió, i *caber*, var. sobretot medieval, una i altra des del *DG*$_1$, 1932.

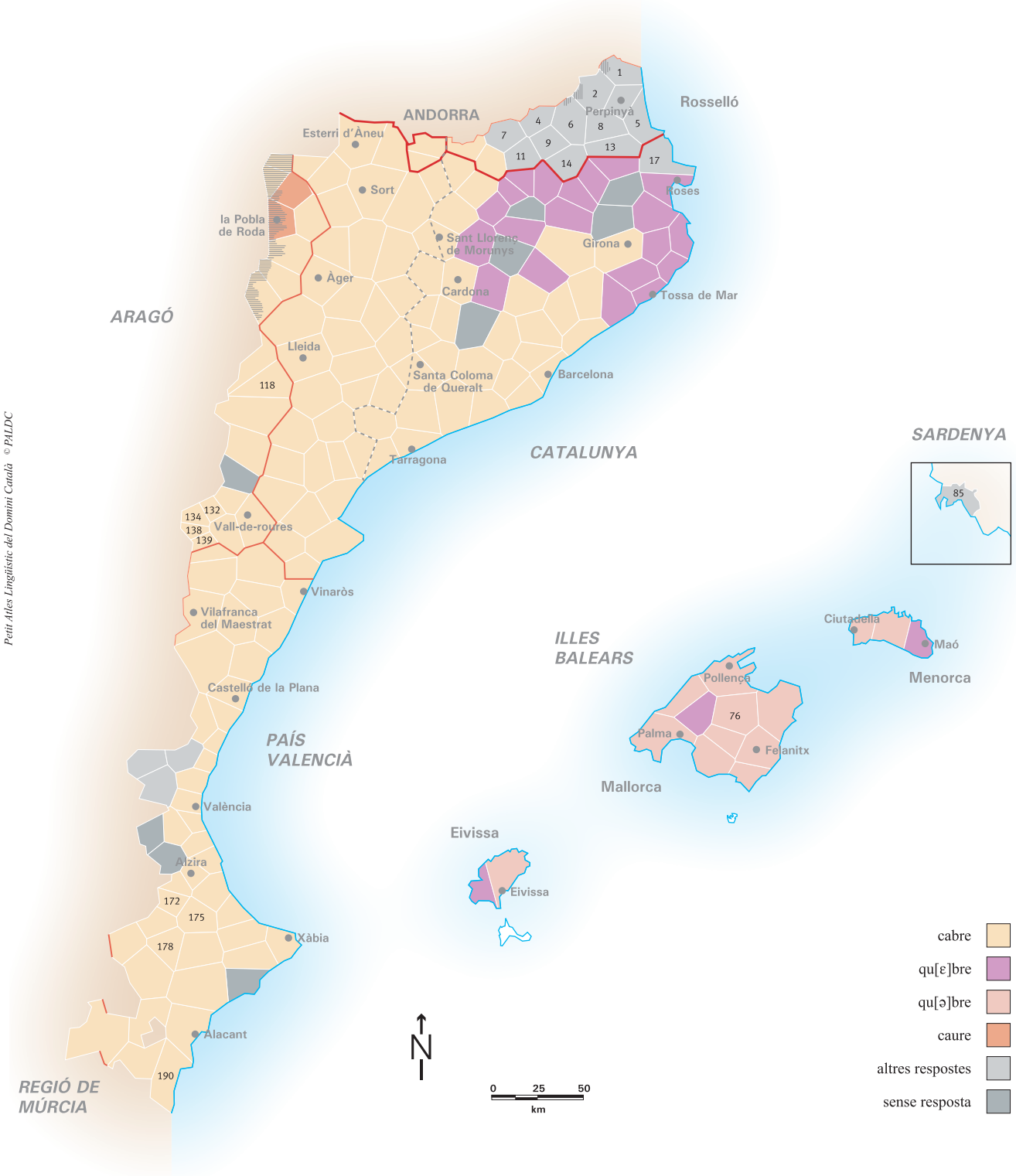

Petit Atlas Lingüístic del Domini Català © PALDC